

Решение № 60457

Номер 60457

Година 24.07.2020

Град Смолян

Районен Съд - Смолян

На 10.06

Година 2020

В публично заседание в следния състав:

Председател:

Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от

Гергана Кузманова

Гражданско I инстанция дело

номер

20205440100067

по описа за

2020

година

Производството е образувано по искова молба на Н. И. П. против [фирма], в която се твърди от ищеца, че по силата на Трудов договор № ***г., сключен с ответника е заемал длъжността „шофьор на товарен автомобил“ /международен транспорт/, с място на извършване на работата - в [населено място], в звено на дружеството - работодателя.

Съгласно чл.2.4 от договора, трудовото му възнаграждение е в минимален размер от 510 лв. на месец /бруто/, при пълен работен ден от 8 часа. Считано от 01.01.2019г, с Постановление на МС размерът на полагащото му се възнаграждение е индексирено на 560 лв. /бруто/.

Ищецът твърди, че на 23.08.2019г. е депозирал нарочно заявление до работодателя, с което е прекратил трудовото правоотношение помежду им поради неизплащане на полагащите му се трудови възнаграждения за целия период на работа, т.е. на осн. чл. 327, ал.1, т.2 от КТ, и е представил на работодателя трудовата си книжка за оформяне. Заявлението е получено от работодателя и въз основа на него същият е подал информация до НАП относно прекратеното трудово правоотношение. Твърди се от ищеца, че за целия период от 01.06.2018г. /когато е постъпил на работа/ до 23.08.2019г. /датата на прекратяване на трудовия договор/, не е получил основните си трудови възнаграждения, въпреки че е изпълнявал служебните си задължения и е престарал работна сила. Получавал е единствено полагащите му се командировъчни за извършените курсове.

Размерът на дължимите от ответника на ищеца брутни суми за трудови възнаграждения е, както следва: За месец юни 2018г. - 485.71 лв. /пропорционално за 20 отработени дни от общо 21 работни дни в месеца, за м.Ю.- м.декември 2018г. вкл.- по 510,00 лв. месечно и за м.януари –м.Ю. 2019г. вкл.- по 560,00 лв. месечно и за м.август 2019г.- 409.71 лв. /пропорционално за 17 отработени дни (от общо 22 работни дни в месеца). Сборът на дължимите суми за посочените месеци възлиза на 7 875.42 лв.

В течение на времето са провеждани опити за доброволно уреждане на имуществените отношения между страните, но без резултат. Не е върната и трудовата му книжка.

Моли съда да постанови решение, с което ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 7875.42 лв. /седем хиляди осемстотин седемдесет и пет лева и 42 ст./ - главница, представляваща сбора от неизплатени брутни възнаграждения по трудово правоотношение за периода от 01.06.2018г. до 23.08.2019г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на завеждане на ИМ в Съда -21.10.2019г. до окончателното изплащане на вземането.

Ответникът в срока по чл.131 от ГПК е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове.Твърди,че действително със сключения между ищеца и ответника трудов договор № **г. страните са уговорили, че на работника се дължи основно месечно Б. трудово възнаграждение в размер 510 лева - чл. 2.4, индексирано на 560 лева, считано от 01.01.2019г. Вярно е и това, че трудовото правоотношение между ищеца и ответника е прекратено на 23.08.2019г. (със Заповед на работодателя - № * от същата дата). Оспорва обаче,че трудовия договор е прекратен на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ — едностранно, без предизвестие от работника. Твърди,че ищецът е отправил устна молба за прекратяване на трудовия договор, но не поради незаплащане на трудовото му възнаграждение, а по взаимно съгласие, с мотива, че има по изгодно предложение за работа. Затова работодателят, без да създава каквито и да било пречки на работника е удовлетворил желанието му и е прекратил трудовия договор с цитираната по-горе заповед, на осн. чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ. Оспорва да е получавал приложеното с исковата молба. „Заявление” от ищеца за едностранно прекратяване на трудовия договор под каквато и да било форма и най-вероятно е създадено по-късно — за целите на исковия процес. Отвъд всякаква житейска логика и направо абсурдно е да се приеме, че който и да било работник ще продължи да изпълнява трудовия си договор в продължение на 15 месеца, без изобщо да получава трудово възнаграждение.

Оспорва твърдението на ищеца, че дължимото му се трудово възнаграждение за процесния период не му е било изплатено. За прослуженото време работникът е командирован общо за 275 дни. Нормативно установените командировъчни в случая са € 27 на ден, или общо полагащата се на ищеца сума е € 7 425, равняваща се на 14 522.04 лева. Полагащото се на ищеца нетно трудово възнаграждение за прослуженото време е общо 6 113.79 лева. Сборът от сумата за командировъчни и нетното трудово възнаграждение е 20 635.83 лева. В периода на действие на трудовото правоотношение е извършил по сметката на ищеца *** банкови преводи в общ размер 36 505 лева с посочено основание на трансакциите -„По трудово правоотношение”. В получената от ищеца сума в размер на 36 505 лева са включени всички дължими от работодателя плащания по трудовото правоотношение, в т.ч. командировъчни и трудови възнаграждения. Сумата надхвърля дължимото от работодателя по трудовия договор, тъй като на ищеца са предоставяни и служебни средства за разходи по време на курсовете. Счетоводните записвания на ответника показват, че ищецът все още не е оправдал поискани и получени служебни средства в размер 6 292.35 лева, които не е отчел и не е възстановил на работодателя. Посочената сума ще бъде предмет на отделен иск срещу ищеца. В тази връзка оспорва като неверни и недоказани твържденията, че претенцията на ищеца е била предмет на обсъждания с ответника; тъкмо обратното, той нееднократно е подканвал ищеца да оправдае документално или да възстанови надвзетата сума.

Организацията на работния процес, произтичаща от спецификата на трудовите задължения на ищеца свежда до минимум възможността и необходимостта от физически срещи между работник и работодател. Ищецът е престарал своя труд изключително в чужбина. След завършване на съответния период на командироване, ищецът не се е явявал в офиса на дружеството, а е ползвал почивни дни до започване на следващия курс.

В с.з. ищецът р.пр. не се явява. Искът се поддържа от пълномощника му адв.С..

Ответникът оспорва иска чрез пълномощника си адв.С.

Съдът след преценка на изложеното в исковата молба и отговора, на становищата на страните в с.з. и като обсъди събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа и правна страна:

Няма спор по делото,че ищецът е работил в ответното дружество по силата на Трудов договор №***г., като е заемал длъжността „шофьор на товарен автомобил“международен транспорт. Уговореното в трудовия договор трудово възнаграждение включва основно трудово възнаграждение в размер на 00лв. и допълнително трудово възнаграждение – 0,6 за прослужено време.

Няма спор също така,че трудовото правоотношение с ищеца е прекратено,считано от 23.08.2019г., като е спорно основанието за прекратяване.

По делото е назначена и изслушана СТЕ, вещото лице по която дава заключение,че Размерът на дължимите от ответника трудови възнаграждения на ищеца за периода от 01.06.2018 г. до 23.08.2019 г. по месеци е, както следва: Б. за м.06.2018г.-485,71лв., за м.07.-м.12.2018г.- по 510,00лв. и за м. 01.-м.08.2019г. вкл.-по 560,00лв. или общо Б. за периода в размер на 8025,71лв.След приспадане на дължимите удържки,чистата сума за получаване е 6 227,80лв.

Според справките на работодателя дължимите на ищеца командировъчни за времето на трудовия договор са общо 15 314лв. за 290 дни.

Вещото лице сочи в заключението си,че за периода на действие на трудовия договор на ищеца, ответникът е извършил парични преводи по банковата му сметка в общ размер на 36 605,00лв., от които 36 105,00лв. с основание- по трудово правоотношение и 500,00лв. с основание служебен аванс.

Работодателят е регистрирал в ** прекратяването на трудовия договор на ищеца с Уведомление с вх. №**, където е записано, че трудовия договор е прекратен на 23.08.2019г. и е издадена Заповед ** г. за прекратяване на трудов договор **, на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ

В допълнителното си заключение вещото лице сочи, че при извършената проверка в офиса на [фирма] не са представени пътни листове и заповеди за командироване на шофьорите, като й е обяснено, че организацията на работа в дружеството не предполага изготвянето им. В дружеството е внедрена система за управление, наблюдение и контрол на движението/т.нар. интелигентни транспортни системи в автомобилния транспорт, с които се извършва наблюдение и контрол на движението в градовете и по А., с помощта на сателитна навигация по пътищата, изградени са електронни системи за събиране на пътни такси за изминато разстояние (Т. такси) и др. Освен местонахождението на автомобилите, системата отчита и пробег, разход на гориво и др.подобни, които са в помощ на управителя при определяне на разходите за даден период. Справка в системата може да се извършва само за срок до три месеца, поради което данни за процесния период не могат да бъдат извлечени.

На база констатираното и декларираното от Управителя, че пътни листове не се изготвят, командировъчните през времетраенето на трудовия договор, изчислени съгласно т.1 от Приложение 3 от Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина, където е определен размер на командировъчни пари за шофьори - 27 евро на ден са в общ размер - 15 314.58 лева, посочени по месеци в т.2 от първоначалното заключение.

При така събраните по делото доказателства предявеният иск подлежи на отхвърляне. Твърдението на ищеца, че за целия период на трудовото правоотношение дължимите трудови възнаграждения в общ размер на 7 875,42лв. не са му изплатени от работодателя остана недоказано. От неоспореното заключение на вещото лице категорично се установи, че общо дължимите от работодателя на ищеца суми по трудовото правоотношение за трудови възнаграждения и командировки са в размер на общо 21 542,38лв., от които 6 227,80лв. за трудово възнаграждение /чиста сума за получаване/ и 15 314,58 лв. за командировки. Установи се, че ищецът е получил по банковата си сметка парични преводи от ответника-работодател в общ размер на 36 505 лв. с посочено основание „по трудово правоотношение“ и още 500,00лв. с основание „служебен аванс“. Следователно, ищецът е получил от работодателя суми в по –голям размер от общо полагащите му се по трудовото правоотношение. При това положение, след като не се събраха доказателства за обратното, следва да се приеме, че в тази сума са включени и дължимите на ищеца трудови възнаграждения за времетраенето на трудовото правоотношение, които се претендират в настоящото производство. Поради посоченото, искът се явява неоснователен и недоказан и като такъв следва да се отхвърли.

Ще следва на осн.чл.80 във вр. с чл.78 ал.3 от ГПК ищецът да бъде осъден да заплати на ответника разностите по водене на делото в размер на 1220,80лв., от които 1120,80лв. за адвокатско възнаграждение и 100,00 лв. депозит за вещо лице.

По изложените съображения съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Н. И. П. с ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], *** против [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], **, представлявано от К. С. С. иск да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 7875.42 лв. /седем хиляди осемстотин седемдесет и пет лева и 42 ст./ - главница, представляваща сбора от неизплатени брутни възнаграждения по трудово правоотношение за периода от 01.06.2018г. до 23.08.2019г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на предявяване на иска -21.10.2019г. до окончателното изплащане на вземането, като НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА Н. И. П. с ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], ** да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], ** представлявано от К. С. С. разности по водене на делото в размер на 1220,80лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Смолянски окръжен съд в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: